

men det er muligt, at jeg har overset noget — føres noget ganske nyt ind i vor Straffelovgivning, noget, hvortil der ikke hidtil har været noget tilsvarende. Det er et Princip i vor Straffelovgivning, at naar det offentlige af egen Drift skal sætte sig i Bevægelse og indlede offentlig Undersøgelse, staar det ikke mere til den private forurettede alene at bestemme, om Sagen skal forfølges. Jeg henviste ved Sagens tidligere Behandling her i Tinget til Straffelovens § 203, hvor jeg fandt det nærmestliggende Eksempel. Det er nemlig det Tilfælde, at Bold har medført Saar eller Skade paa Helbred. Ofte er det jo aldeles tilfældigt, naar en Person tilføjer en anden legemlig Overlast, om Resultatet da kun er, hvad man kalder tørre Hug og Slag, eller om der kommer Saar eller anden Skade. Men det er ikke blot i § 203, at Princippet, uagtet Straffen kan være meget lav, er fastholdt, men ogsaa i den øvrige Straffelov. Jeg skal saaledes henvise til §§ 256 og 257, som tale om Bedragerier, der ere af ringere Bestaffenhed end de almindelige Bedragerier. Der findes ganske den samme Bestemmelse, uagtet vi her have at gøre med Straffe, der i det hele ere betydelig ringere end den, der omhandles i § 200 for simple Hug og Slag. § 256 siger, at naar et Bedrageri, der ellers vilde være at straffe efter § 251, er udøvet i en saa lidet betydende Grad eller i øvrigt under saadanne særlige Omstændigheder, at samme har en mærkelig ringere Grad af Strafverdighed end Bedrageri i Almindelighed, kan offentlig Baatale bortfalde, naar den forurettede heri samtykker. Det beror altsaa i sidste Instans paa det offentlige, om Baatale skal bortfalde. § 257, der handler om ubigaftige Handlinger, der ikke ganske kunne sættes ved Siden af de i §§ 251—255 omhandlede, sætter ganske samme Straf som § 200, og den har samme Bestemmelse, at offentlig Baatale kan bortfalde, naar den forurettede deri samtykker. Man vil maaste henvise til, at der i Straffeloven findes andre Straffebestemmelser, hvorefter det alene beror paa den forurettede, om vedkommende skal drages til Straffeaansvar, men det er Tilfælde, hvor Baatale slet ikke indledes, uden for saa vidt den private forurettede forlanger det. Jeg skal nævne dem, dog uden nogen omhyggelig Gennemgang, blot efter Huskommissionen. Der er § 159, der handler om den, som gør sig skyldig i Hor — „offentlig Baatale finder kun Sted, naar den fornærmede Afgiftsælle forlanger det“. Altsaa det offentlige rører sig ikke, for den private forlanger det. Der er § 174, der foreskriver Straf

for den, som til Utugt forfører et Pigebarn i en Alder af 12 indtil 16 Aar — „Tiltale finder dog kun Sted paa Forældres eller Bærges Forlangende“, altsaa ganske det samme. Endelig skal jeg henvise til § 235, der handler om de saakaldte undtagne Tyverier, Tyverier af Spiisevarer og deslige, hvor der findes en lignende Bestemmelse: „Offentlig Baatale finder kun Sted, naar den forurettede begærer det“. Endelig er der den særlige Paragraf i Kapitlet om Bedragerier, § 254, der handler om Forbrug af fremmede Penge, som nogen uberettiget anvender til eget Brug. Det hedder der, at det skal bero paa den forurettede, om han vil have Sagen forfulgt, hvorhos han, naar han forlanger det, paa senere Stadier kan fratage Sagens fortsatte Forfølgning, ligesom at Strafaansvar ogsaa bortfalder, naar den, der har begaaet den forbryderiske Handling, inden Dom i første Instans erstatte det forbrugte. Forholdet er altsaa i Virkeligheden dette, at saasnart det offentlige af sig selv har indledet offentlig Forfølgning af en Handling, berøres efter Lovgivningens Opfattelse det offentlige saaledes, at det ikke bør lade Sagen gaa upaatalet hen, og at den forurettede i det mindste paa de Steder, jeg har anført — og jeg kender ikke andre, der komme til et andet Resultat — vel kan forebringe sit Onske om, at Sagen maa bortfalde, men at det i sidste Instans beror paa de offentlige Autoriteter, om der bør gaa Dom i Sagen.

Hvad angaar den anden Forandring, om hvilken den ærede Ordfører sagde, at det ikke var nogen meget vigtig Forandring, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg kan vel antage, at man ikke har haft Tid og Lejlighed til at gøre sig bekendt med den Begrundelse, der blev givet i det andet Ting af Ordføreren og det 4de Medlem for Kjøbenhavn. Der vil man finde en ganske god Begrundelse af den foretagne Forandring, og jeg tror ikke, man kan sige, at Udvalgsflertallets Standpunkt er det rationelle.

Reisj: Jeg ønsker i nogle faa Bemærkninger at motivere, hvorfor jeg i Udvalget har stemt for at indstille til det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den Affattelse, det har modtaget i Landstinget. Om selve Realiteten af de to Punkter, der nu foreligger det høje Ting til Afgørelse, skal jeg kun gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger, idet jeg i det hele og væsentlige kan henholde mig til, hvad der tidligere er gjort gældende i Sagen, og hvad der nys fremkom fra den højtærede Ministers Side. Med